

Arrest

nr. 250 095 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 7 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT *loco* advocaat M. LYS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Soedanese nationaliteit, en u bent geboren in het jaar 1984 in het dorp Oste Abduk, in de deelstaat Noord-Darfur, Soedan. U bent etnisch Tunjur. Niet lang na uw geboorte ging u met uw grootmoeder in het dorp Abu Sakin wonen. U verbleef er tot er problemen begonnen in Abu Sakin, waarna u terugkeerde naar Oste Abduk. U bent daarna, in het jaar 2001, naar de stad Kafod gegaan om er middelbaar onderwijs te volgen. U heeft slechts twee jaar van het secundair afgewerkt, en ging daarna – in het jaar 2004 – als landbouwer werken in het dorp Korma.

In de ramadanmaand van het jaar 2005 was u op de markt van Kafod. De gewapende groepering genaamd Sudanese Liberation Movement (SLM) nam u samen met andere jonge mannen mee onder dwang. U werd naar bergachtig gebied gebracht, en u kreeg er training en diende samen met de beweging dorpen te bewaken. U kon uiteindelijk ontsnappen in het jaar 2006, en vluchtte naar de stad Al-Fasher, alwaar uw familie ook verbleef. U kon beurtelings onderduiken bij uw ouders en uw zus, en u kon op die manier de veiligheidsdiensten ontwijken die u kwamen zoeken op verdenking van deelname aan de SLM. U verbleef ongeveer zes maanden in de stad El-Fasher. De Soedanese inlichtingendiensten (National Intelligence and Security Service [NISS]) kwamen u in de maand februari van het jaar 2007 zoeken in het huis van uw ouders. Zij vonden een badge waarop vermeld stond dat u lid was van de SLM. Nadien kwamen zij u nog verschillende malen zoeken in het huis van uw ouders en uw zus. Zij vonden u echter nooit. Op 14 april 2007 vertrok u uiteindelijk naar de stad Omdurman, in de deelstaat Khartoem.

Aan het begin van het jaar 2008 begon u te werken in een bakkerij in Omdurman, en u werkte eveneens in de supermarkt van uw oom A.. Terwijl u in Omdurman woonde, zochten de Soedanese veiligheidsdiensten u nog steeds. Zij vonden u echter niet, aangezien u steeds vermomd was. In het jaar 2013, niet lang voor uw vertrek uit Soedan, werd uw broer M. een eerste keer gearresteerd. Gezien hij zeer goed op u lijkt, dachten de veiligheidsdiensten dat hij u was, en ze arresteerden hem. Na dertien à veertien dagen lieten ze hem gaan. U vertrok uit Soedan op 23 januari 2013. U reisde naar Libië en u verbleef er tot in het jaar 2018. Terwijl u in Libië verbleef, werd uw broer M. een tweede maal gearresteerd omdat de veiligheidsdiensten dachten dat het u betrof. Hij werd slechts in het jaar 2017 vrijgelaten, wanneer men zeker was dat hij uw broer was, en niet u. In het jaar 2018 reisde u van Libië naar Italië, en dan verder naar Nederland, alwaar u een verzoek tot internationale bescherming indiende op 25 mei 2018. Gezien u naar Italië zou worden teruggestuurd in het kader van de Dublinprocedure, reisde u verder naar België. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 5 november 2018. Op 17 januari 2020 huwde u met S.M.A.M., die zich op heden nog steeds in de regio Darfur, in Soedan, bevindt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit een grondige analyse van de huidige situatie in Soedan (zie **COI Focus "Soedan: Huidige situatie in navolging van de militaire coup van 11 april 2019"** dd. 06/09/19; zie ook **COI Focus 'Soedan. Risico bij terugkeer' van 6 februari 2018**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan_risico_bij_terugkeer_2.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>)) blijkt dat het leger op 11 april 2019 een staatsgreep heeft gepleegd, waarmee het een einde maakt aan het bijna dertig jaar durende regime van president al-Bashir. Een "Transitional Military Council" (TMC) neemt het bestuur over. De coup komt er na maanden van bijna dagelijkse betogingen in het hele land, waarbij de protesten zijn uitgegroeid tot een beweging tegen de zittende president al-Bashir. De "Alliance of Freedom and Change" (AFC), een coalitie van gewapende groepen, politieke partijen en professionele organisaties, is de drijvende kracht achter deze betogingen. De regering beantwoordt deze protesten met geweld. Na de coup voert de TMC het aantal soldaten en het aantal leden van de "Rapid Support Forces" (RSF) op in Khartoem. Bij de betogers maakt het aanvankelijk vreugdegevoel na de coup plaats voor woede, velen zien de militaire coup immers als een verderzetting van het oude regime. Betogers blijven dan ook in grote aantallen aanwezig op de plaats van de sit-in, die reeds op 6 april is gestart, voor het hoofdkwartier van het leger in Khartoem. Er worden gesprekken opgestart tussen de TMC en de AFC en op 14 mei 2019 bereikt men een akkoord over de duur van de transitieperiode en de samenstelling van de wetgevende raad of parlement. De gesprekken struikelen evenwel over de samenstelling van de soevereiniteitsraad die moet toezien op de regering en

het parlement tijdens de transitieperiode. Ondertussen vinden verschillende gewelddadige incidenten plaats in Khartoem, overwegend gepleegd door de RSF. Het geweld in de hoofdstad beperkt zich tot de locaties waar betogingen gaande zijn en is gericht tegen personen die rechtstreeks deelnemen aan de sit-in en de protesten in de buurt, of die er onrechtstreeks bij betrokken zijn, zoals personen die economische activiteiten uitvoeren in en rond de locatie van de sit-in. Op 3 juni 2019, middenin de aanhoudende impasse in de gesprekken tussen de TMC en de AFC, worden de betogers op de locatie van de sit-in bloedig uiteengejaagd door mannen in RSF-uniformen. Hierbij vallen er 118 doden en meer dan 700 gewonden. Zowel de Afrikaanse Unie als Ethiopië stuurt hierna een bemiddelaar naar Soedan. Op 30 juni 2019, de door de Afrikaanse Unie vastgelegde deadline voor het overdragen van de macht door de TMC, komen in Khartoem en in andere steden van Soedan duizenden mensen de straat op. Bij deze protesten komen zeker elf mensen om het leven.

Op 5 juli 2019 bereikt men uiteindelijk een akkoord over de vorming van een soevereine raad met een alternerend leiderschap, die een overgangperiode zal overzien. De officiële ondertekening van de overeengekomen grondwettelijke verklaring op 17 augustus 2019, betekent de start van deze overgangperiode die 39 maanden zal duren en die voorziet in de ontbinding van de TMC, de oprichting van een soevereine raad met 11 leden en de aanstelling van een eerste minister en zijn kabinet. De verklaring voorziet tevens in de vorming van een onafhankelijk wetgevende macht gedurende de overgangperiode, waarvan 67 procent van de zetels aan burgers zullen worden toegewezen. Het hoofd van de TMC zal de soevereine raad gedurende de eerste 21 maanden van de overgangperiode leiden, waarna een burger de leiding van de raad zal overnemen voor de resterende achttien maanden. De nieuwe regering zal heel wat uitdagingen de baas moeten, onder meer een balans behouden in de macht van het leger, het beëindigen van de langlopende conflicten en de hervorming van een economie in puin. Interne strubbelingen hebben er bovendien toe geleid dat de gewapende groepen de grondwettelijke verklaring niet hebben ondertekend. Ook in het leger is er verdeeldheid binnen de hoge rangen en wrok omwille van de macht van Hemeti, de nummer twee van de TMC. De grote en gewelddadige incidenten waarvan sprake in Khartoem tijdens en na de militaire coup, blijken echter te zijn gestopt in de maanden juli en augustus 2019. Het type geweld waarvan sprake was tijdens en na de militaire coup, namelijk het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties door de RSF, het leger en de politie, kaderde bovendien niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie en de recente ontwikkelingen in Soedan thans niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of uw reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter te worden vastgesteld dat u er **niet in geslaagd bent deze vrees voor vervolging tof dit reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.**

U verklaarde te behoren tot de **etnie Tunjur** (zie notities CGVS, p.6), een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfur. Wat betreft personen die tot een niet-Arabische etnie behoren die afkomstig is uit Darfur, dient gesteld, dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd (zie **COI Focus "Soedan: Darfuri in Khartoem dd. 10 april 2018)** blijkt dat, hoewel niet-Arabische Darfuri nauwellettender in de gaten worden gehouden door de Soedanese autoriteiten, de meeste bronnen ervan overtuigd zijn dat de etnische origine alleen van iemand geen voldoende reden is om door de Soedanese veiligheidsdiensten lastig gevallen te worden. Ook de Deens-Britse fact-finding-missie concludeert in haar rapport in 2016 dat ze geen specifieke informatie heeft ontvangen die aantoont dat Darfuri enkel en alleen om hun etnische afkomst worden vervolgd.

Uit deze informatie blijkt ook dat het mogelijk is dat Darfuri-studenten extra in het oog gehouden worden omdat ze ervan verdacht worden sympathie te hebben voor rebellenbewegingen. Verder benadrukken de meeste bronnen dat politieke activiteiten de belangrijkste redenen zijn voor vervolging, en niet de etnische afkomst.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit te behoren tot een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfur op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U, die sinds het jaar 2007 in de stad Omdurman heeft gewoond, en er steeds heeft gewoond en gewerkt, moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

Er dient na het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat, dit om onderstaande redenen.

Zo verklaarde u in de ramadanmaand van 2005 gedwongen te zijn ingelijfd bij de SLM, en er een jaar later – in het jaar 2006 – te zijn ontsnapt aan deze beweging (zie notities CGVS, p.6). Na deze ontsnapping bent u ondergedoken in de stad El-Fasher, alvorens naar de stad Omdurman te vluchten in de maand april van het jaar 2014 (zie notities CGVS, p.6 en p.19). U vreest bij terugkeer naar Soedan te worden vervolgd door de veiligheidsdiensten aangezien (1) u behoort tot een niet-Arabische etnie uit Darfur (zie notities CGVS, p.13), en (2) deelnam aan de activiteiten van de Sudan Liberation Movement (SLM), nadat u door hen gedwongen werd gerekruteerd (zie notities CGVS, p.14).

Wat betreft het feit dat u behoort tot een niet-Arabische etnie uit Darfur, namelijk Tunjur, en dat u louter omwille van deze etnie zou worden vervolgd door de Soedanese autoriteiten, dient opgemerkt, dat u uw **problemen in verband met uw etnie allerminst aannemelijk kan maken**. Gevraagd om in vrij relaas alle problemen te vertellen die u heeft ondervonden in Soedan, en de redenen aan te geven om dewelke u uit Soedan bent vertrokken, antwoordde u – zeer vaag - dat u beschouwd wordt als één van de opstandelingen, en dat u daarom wordt vervolgd en lastiggevallen (zie notities CGVS, p.13). Om die reden veranderde u meermaals van verblijf- of slaappleats [in de stad Omdurman]. Gevraagd wat u bedoelde wanneer u stelde dat u als één van de opstandelingen werd beschouwd, antwoordde u dat een **inwoner van Darfur altijd als een opstandeling wordt beschouwd**, en dat ze daarom in [de deelstaat] Khartoem worden vervolgd. U stelde echter dat u nooit werd herkend [door de veiligheidsdiensten], en dat u om die reden nooit werd gearresteerd. U stelde te zijn lastiggevallen vanaf u in Khartoem aankwam, in het jaar 2007, tot uw vertrek uit Soedan. Later tijdens het persoonlijk onderhoud, stelde u dat Dokter Khalil [leider van de gewapende Darfurese oppositiegroep Justice and Equality Movement [JEM] tot het jaar 2012] de stad Khartoem heeft binnengevallen in het jaar 2008, en dat ze sindsdien iedereen zoeken die uit Darfur komt, en problemen met hen [de Darfuri] maken (zie notities CGVS, p.23 en p.25). U herhaalde echter opnieuw dat u **nooit gearresteerd** werd. De veiligheidsdiensten vonden u immers nooit omdat u zichzelf vermomde (zie notities CGVS, p.22). **Uit uw verklaringen kan dan ook niet worden afgeleid dat u persoonlijk werd vervolgd door de veiligheidsdiensten enkel en alleen omwille van uw niet-Arabische Darfurese etnie**. U herhaalde immers opnieuw dat iedereen die tot een Darfurese etnie behoort vervolgd werd sinds Khartoem werd binnengevallen door Dokter Khalil (zie notities CGVS, p.25). U vertelde dat drie van uw vrienden werden gearresteerd door de veiligheidsdiensten (zie notities CGVS, p.24), maar dat deze vrienden studenten waren aan de Universiteit van Khartoem, die bovendien lid waren van de JEM (zie notities CGVS, p.24-25). Uit de reeds hierboven gedane vaststellingen, en informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, komt naar voor dat Darfuri-studenten inderdaad extra in het oog worden gehouden door de autoriteiten, maar dat de belangrijkste reden voor hun vervolging te maken heeft met hun politiek activisme, en niet omwille van hun Darfuri-etnie. In die zin verschilt uw eigen risico op vervolging door de veiligheidsdiensten fundamenteel van het risico dat uw vrienden lopen, die daadwerkelijk werden gearresteerd. **Gezien u in de stad Khartoem geen [actief] lid was van een rebellenbeweging en geenszins studeerde aan de universiteit, en gezien u bovendien nooit eerder werd gearresteerd, dient te worden besloten worden dat u – gegeven toegevoegde informatie – er allesbehalve in slaagt aannemelijk te maken werkelijk een risico te lopen op vervolging in de deelstaat Khartoem, enkel en alleen vanwege uw niet-Arabische Darfurese etnische groep, namelijk Tunjur.**

Wat betreft de door u aangehaalde problemen met de Soedanese veiligheidsdiensten, die u vervolgden omwille van uw **voormalig [gedwongen] lidmaatschap van de Soedanese rebellenbeweging Sudan Liberation Movement [SLM]**, dienen de hierna volgende vaststellingen te worden gedaan.

Ten eerste, dient opgemerkt, dat u **intern tegenstrijdige verklaringen** aflegde in verband met deze problemen, en dat u uw verklaringen bleek aan te passen naarmate de aan u gestelde vragen zich opvolgden. Zo stelde u initieel dat u problemen kende met de Soedanese veiligheidsdiensten [NISS] sinds u aankwam in [de deelstaat] Khartoem, in het jaar 2007 (zie notities CGVS, p.13). Zij zouden naar u op zoek zijn omdat u eerder – in het jaar 2005 - verplicht werd om aan te sluiten bij de SLM, waardoor u op heden als een opstandeling wordt beschouwd (zie notities CGVS, p.14). Gevraagd hoe de NISS – in het jaar 2007 – te weten kwam dat u lid was geweest van de SLM, verklaarde u dat ze in het huis van uw ouders in de stad El-Fasher [NoordDarfur] waren binnengevallen, uw identiteitskaart hadden gevonden, en dat uw vader uiteindelijk zou hebben verklaard dat u naar Khartoem was vertrokken. Later tijdens het persoonlijk onderhoud, verklaarde u echter opeens **reeds te zijn vervolgd door de veiligheidsdiensten wanneer u zélf in de stad El-Fasher aanwezig was** (zie notities CGVS, p.20), nadat u ontsnapt was van de SLM in het jaar 2006 (zie notities CGVS, p.9 en p.20). U stelde dat zij in de maand februari van het jaar 2007 u in de stad El-Fasher kwamen zoeken, tot u in de maand april van het jaar 2007 naar Khartoem vertrok (zie notities CGVS, p.20), hetgeen duidelijk tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen, namelijk dat uw ouders hen hadden verteld dat u reeds in Khartoem was wanneer zij uw identiteitskaart hadden gevonden (zie notities CGVS, p.13). Ook wat betreft de manier waarop de veiligheidsdiensten te weten kwamen dat u lid was geweest van de SLM, zijn uw verklaringen danig verbazend en tegenstrijdig. Gevraagd hoe de veiligheidsdiensten op de hoogte waren van uw voormalig lidmaatschap van het SLM, stelde u dat zij uw huis [dat van uw ouders] binnen vielen in El-Fasher (zie notities CGVS, p.14). Ze vonden er uw **identiteitskaart**, en uw vader vertelde hen dat u naar Khartoem was vertrokken. Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd u opnieuw gevraagd hoe de veiligheidsdiensten zouden weten dat u gedwongen gerekruteerd werd [door de SLM] en ontsnapt bent, en u antwoordde – opnieuw - dat zij een zoekactie in de huizen hadden gedaan en dat zij uw identiteitskaart vonden (zie notities CGVS, p.21). Gevraagd om welke redenen zij zouden denken dat u lid bent van de SLM simpelweg omdat ze uw identiteitskaart vonden, antwoordde u dat de overheid controle heeft over de stad El-Fasher, en dat de stad af en toe door de SLM wordt aangevallen. Om die reden gaan de autoriteiten de huizen [in El-Fasher] binnenvallen om te controleren wie er niet aanwezig is en zich aangesloten heeft bij het bevrijdingsleger [SLM]. Ze vonden uw identiteitskaart en u was niet aanwezig, dus ze beschouwden u als opposant. Omdat nog steeds niet kon worden ingezien om welke redenen het vinden van uw identiteitskaart sowieso tot de conclusie leidde dat u was aangesloten bij het SLM, werd **opnieuw** gesteld dat u was gerekruteerd in de stad Kafod (zie notities CGVS, p.8), en dat u steeds op het platteland had gewoond (zie notities CGVS, p.6). Gevraagd hoe de veiligheidsdiensten dan zouden weten dat u bij de SLM was aangesloten wanneer ze in de stad El-Fasher huiszoekingen deden, antwoordde u – opeens uw verklaringen wijzigend – dat het **niet om een identiteitskaart ging**, maar dat ze een soort **badge** hadden gevonden die aangaf dat u **lid was van de SLM** (zie notities CGVS, p.21). Deze badge zou voor u vervaardigd zijn nadat u was gerekruteerd, en u zou deze hebben achtergelaten wanneer u was gevlucht [naar Khartoem]. Wanneer de veiligheidsdiensten uw huis doorzochten, vonden ze deze badge en sindsdien zochten ze u. **Het spreekt voor zich dat deze verklaringen zeer weinig aannemelijk zijn, gezien de plotse wijzigingen van uw verklaringen naarmate de vragen zich opvolgen.** Dat u initieel zou zijn vergeten vertellen dat u eerst in de stad El-Fasher werd gezocht, wanneer u er zelf nog aanwezig was, en dat u opeens verklaarde een badge te hebben gehad dat aangaf dat u lid was [geweest] van de SLM – terwijl u het eerder en meermaals over een identiteitskaart had – **ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen** te worden gezocht door de veiligheidsdiensten van Soedan omwille van uw voormalig lidmaatschap van het SLM. Verder, blijkt uit uw verklaringen enkel en alleen verwarring over de tijdsperiode waarin men uw badge of identiteitskaart zou hebben gevonden – u stelt nu eens dat u nog in de stad El-Fasher was op het moment dat zij naar u op zoek gingen (zie notities CGVS, p.20), en dan weer dat u reeds naar Khartoem zou zijn vertrokken (zie notities CGVS, p.13 en p.21).

Ten tweede, wat betreft uw verklaringen over **de manier waarop u een ontmoeting met de veiligheidsdiensten zes jaar lang heeft kunnen vermijden**, dient enkel – opnieuw - opgemerkt dat deze uiterst weinig geloofwaardig zijn. U stelde dat hun zoektocht naar u begon in het jaar 2007 (zie notities CGVS, p.13 en p.20). U vertrok uit Soedan in het jaar 2013 (zie notities CGVS, p.6). Bijgevolg, valt uit uw verklaringen af te leiden – en bevestigde u eveneens (zie notities CGVS, p.13) – dat u hen zes jaar lang heeft weten te ontwijken: u werd nooit aangesproken (zie notities CGVS, p.20) of gearresteerd (zie notities CGVS, p.23), maar u weet wel dat ze u zochten omdat ze bij uw vrienden en

familie naar u kwamen informeren (zie notities CGVS, p.12, p.21-22 en p.25). Gevraagd of ze [de veiligheidsdiensten] u ooit zelf hebben aangesproken – wanneer u nog steeds in de stad El-Fasher verbleef-, antwoordde u ontkennend en stelde u – danig verbazend – dat u altijd iets rond uw hoofd had en niet herkend kon worden (zie notities CGVS, p.21). Een tweede maal gevraagd of ze u dan nooit gevonden hebben in [de stad] El-Fasher, antwoordde u opnieuw ontkennend en zei u opnieuw dat u zichzelf schuil hield door iets rond uw hoofd te dragen. Deze verklaringen zijn echter gewoonweg verbijsterend. Dat de Soedanese veiligheidsdiensten – die beschikken over een verregaande inlichtingendienst en een uitgebreid netwerk van informanten (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier) – u nooit zouden hebben gevonden in de stad El-Fasher, zowel niet in het huis van uw ouders, als in het huis van uw zus – die ze dus wél konden opsporen-, enkel en alleen omdat u een vermomming droeg, is danig bij de haren getrokken. U werd dan ook geconfronteerd met deze vaststelling, en zodoende werd u gevraagd hoe u voor de Soedanese inlichtingendiensten verborgen kon blijven, uitsluitend door een doek om het hoofd te dragen, en u antwoordde – weinig overtuigend – dat u hen nooit tegenkwam (zie notities CGVS, p.22). U stelde dat zij u enkel 's avonds of 's nachts een identiteitskaart of badge zouden vragen, maar nooit overdag. Nog minder begrijpelijk zijn uw daarop volgende verklaringen, namelijk dat zij ook bij uw zus langskwamen, maar dat zij u ook daar niet vonden gezien u steeds op het dak sliep (zie notities CGVS, p.22). Gevraagd of ze dan geen huiszoeken deden wanneer ze langskwamen bij uw ouders of uw zus, antwoordde u bevestigend. Gevraagd hoe zij u dan niet vonden, enkel en alleen omdat u op het dak sliep, antwoordde u – danig weinig ernstig – dat ze u daarboven [op het dak] niet zoeken. **Deze verklaringen overtuigen echter in het geheel niet, en komen niet overeen met hetgeen van de Soedanese veiligheidsdiensten geweten is, namelijk dat zij een netwerk van informanten hebben, ook onder de Darfuri en gemeenschappen uit de Two Areas (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier).**

Evenzeer, wat betreft uw verklaringen over uw verblijf in de stad **Omdurman**, in de deelstaat Khartoem, en de manier waarop u ook in de stad Khartoem **zes jaar lang** een ontmoeting met de veiligheidsdiensten kon ontwijken, dient opgemerkt, dat deze gewoonweg niet geloofwaardig zijn. Wanneer u werd gevraagd of u ooit in Khartoem effectief gearresteerd of meegenomen werd, herhaalde u dat zij [de Soedanese veiligheidsdiensten] u niet herkenden, omdat u altijd iets rond uw hoofd droeg (zie notities CGVS, p.13 en p.14) en omdat u steeds op andere plaatsen sliep zoals in de supermarkt van uw oom of de wasserij van uw broer (zie notities CGVS, p.14).

Het is – andermaal -dermate weinig aannemelijk dat de Soedanese veiligheidsdiensten, die een verregaande inlichtingen- en spionageapparaat hebben (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier), u nooit zouden hebben herkend in Khartoem, of niet zouden weten waar u woonde, gewoonweg omdat u een sjaal rond het hoofd droeg. Sterker nog, uw verklaringen zij des te eigenaardig, gezien u verklaarde dat u sinds het jaar 2008 steeds in de wasserij van uw broer en de supermarkt van uw oom – dezelfde plaatsen alwaar u soms sliep – ook werkte (zie notities CGVS, p.23). Ook daar bleken de veiligheidsdiensten u te hebben gezocht, maar slechts nadat u reeds uit Soedan was vertrokken (zie notities CGVS, p.25). **Deze verklaringen zijn echter danig bij de haren getrokken, dat de Soedanese inlichtingendiensten zes jaar lang slechts mislukte pogingen zouden hebben ondernomen om u te ontmoeten, terwijl u stelde vijf jaar lang op dezelfde plaatsen te werken en te slapen, is eenvoudigweg niet aannemelijk.** Zij hadden immers ook uw vrienden gearresteerd, die leden waren van de JEM (zie notities CGVS, p.24). Indien de veiligheidsdiensten u werkelijk zouden vervolgen in Soedan, omdat zij zouden weten dat u ooit een lid was van het SLM, is het danig weinig geloofwaardig dat zij u nooit zouden hebben gevonden via uw ouders, broers, zussen, oom of vrienden – die ze overigens wel hadden ontmoet, gesproken of gearresteerd.

Dat de Soedanese veiligheids- en inlichtingendiensten zes jaar lang niet in staat zouden zijn om iemand zoals u te vatten, te arresteren of maar gewoonweg aan te spreken, is dan ook danig weinig geloofwaardig, en bijgevolg ondermijnen uw verklaringen enkel de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak.

Ten derde, wat betreft uw verklaringen over uw broer M., die zou zijn gearresteerd en opgesloten door de Soedanese veiligheidsdiensten omdat hij uiterlijk zeer op u lijkt, en ze om die reden dachten dat hij u was (zie notities CGVS, p.12), dient opgemerkt, dat uw verklaringen over deze kwestie danig weinig hout snijden. Hierboven werd reeds opgemerkt dat het danig weinig aannemelijk is dat de veiligheidsdiensten u niet zouden kunnen vatten in de zes jaar dat zij naar u op zoek waren. Nog minder aannemelijk is het feit dat zij de verkeerde persoon zouden vatten, enkel en alleen omdat hij op u lijkt. Bovendien, bent u ook over de arrestatie van uw broer M. warrig en tegenstrijdig.

Zo zei u initieel dat M. was gearresteerd, en dat zijn arm werd gebroken, omdat ze dachten dat hij u was (zie notities CGVS, p.12). Gevraagd wanneer dit gebeurde, zei u dat hij was opgesloten van het jaar 2015 tot het jaar 2017. Gevraagd of hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, antwoordde u – naast de kwestie – dat ze hem pas vrij lieten wanneer ze zeker wisten dat het u niet was. Gevraagd of er een specifiek incident aan de basis lag van uw vlucht uit Soedan – gezien u volgens uw verklaringen reeds zes jaar werd gezocht – antwoordde u dat uw broer [M.] werd meegenomen, en dat zijn arm werd gebroken; en dat uw vrienden werden gearresteerd. Gevraagd hoe lang M. was opgesloten, zei u opeens dat hij in het jaar 2013 werd gearresteerd en dat hij twee weken werd vastgehouden. Gevraagd wanneer dit was in het jaar 2013, antwoordde u – opeens – dat het nog voor uw vertrek [uit Soedan] was (zie notities CGVS, p.26). Geconfronteerd met het feit dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gezegd had dat uw broer werd opgesloten vanaf het jaar 2015 tot het jaar 2017, antwoordde u – gewoonweg uw verklaringen wijzigend – dat dit niet juist is, omdat er in 2015 een tweede arrestatie was. U herhaalde dat hij een eerste keer werd opgepakt in het jaar 2013. **Echter, is het danig verbijsterend dat de Soedanese veiligheidsdiensten niet éénmaal, maar tot twee maal toe, de dezelfde, verkeerde persoon zouden arresteren.** Zij beschikten immers ook over uw badge [of identiteitskaart], en bijgevolg uw gegevens (zie notities CGVS, p.21). U zei eveneens dat u beschikte over een paspoort, een identiteitskaart en een nationaal nummer, die u allemaal in het jaar 2010 heeft aangevraagd (zie notities CGVS, p.5). Het is dus duidelijk dat u wel degelijk bekend bent bij de Soedanese autoriteiten. U zou zelf een paspoort en nationaal nummer hebben gekregen [in het jaar 2010] reeds **nadat** de veiligheidsdiensten u begonnen zoeken [in het jaar 2007]. **Gegeven uw verklaringen, en de bovenstaande vaststellingen, kan enkel worden geconcludeerd dat u helemaal niet door de Soedanese veiligheidsdiensten werd gezocht, laat staan dat ze een verkeerd persoon zouden arresteren – u was immers duidelijk bekend bij de Soedanese autoriteiten.**

Wat betreft uw **gedwongen rekrutering bij de SLM en uw daaropvolgende ontsnapping**, dient opgemerkt, dat u met betrekking tot deze rebellenbeweging **geen enkele vrees heeft geuit** indien u naar Soedan zou terugkeren. In dit opzicht, dient dan ook opgemerkt dat u verklaarde nooit meer iets te hebben gehoord van de leden van de SLM sinds uw ontsnapping, of contact met hen te hebben gehad (zie notities CGVS, p.20). U stelde immers dat zij de stad [El-Fasher] niet kunnen betreden, omdat de overheid aan de macht is in de stad. De SLM voert enkel activiteiten uit op het platteland. Ook in Khartoem was u niet in contact met [ex-]strijders van de SLM (zie notities CGVS, p.23). Volledigheidshalve, dient eveneens opgemerkt, dat u – nadat u een moeilijke periode bij de rebellenbeweging SLM heeft moeten doorstaan – op geen enkele manier heeft geprobeerd om Soedan te ontvluchten of te verlaten, om zo aan de rebellenbeweging te ontkomen. U bleef eerst nog een jaar in de stad El-Fasher, in Noord-Darfur wonen, en vestigde u daarna in deelstaat Khartoem [de stad Omdurman] (zie notities CGVS, p.6), nadat u te horen had gekregen dat u werd gezocht door de Soedanese veiligheidsdiensten. Wanneer u werd gevraagd wat er met u zou gebeuren mocht u op heden naar Soedan terugkeren, dan stelde u – zeer kort – dat uw leven in gevaar zou zijn (zie notities CGVS, p.27). Wanneer meer duidelijkheid werd gevraagd, stelde u enkel dat Darfuri gevaar lopen in Soedan, en dat u zou kunnen worden gearresteerd – twee zaken die hierboven uitgebreid werden weerlegd. Nergens heeft u gemeld dat u zou worden vervolgd door leden van de gewapende, Darfurese groepering SLM.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus “Soedan: Risico bij terugkeer van 6 februari 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan_risico_bij_terugkeer_2.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het Britse Upper Tribunal in een zaak van 2016 besliste dat een afgewezen Soedanese asielzoeker niet louter op basis van de gedwongen terugkeer of de afwijzing van een asielaanvraag risico loopt op ernstige schade. Uit deze informatie blijkt ook dat verschillende bronnen bevestigen dat er niet gesteld kan worden dat personen van een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfur bij hun terugkeer uit het buitenland, louter omwille van hun etnische herkomst uit Darfur, risico lopen op vervolging. Uit deze informatie blijkt wel dat het feit dat men afkomstig is uit Darfur, de mogelijke interesse van de Soedanese veiligheidsdiensten wekt, en dat studenten - in het bijzonder Darfuri - als een ernstige bedreiging worden beschouwd. Ook Soedanese opposanten lopen risico op vervolging bij terugkeer wanneer ze politiek actief zijn in het buitenland. Verder blijkt uit deze informatie dat Soedanezen uit conflictgebieden zoals de regio Darfur een ernstig risico op mensenrechtenschendingen lopen in geval van terugkeer naar Soedan. In dat opzicht moet er opgemerkt worden dat u niet afkomstig bent uit een conflictgebied in Soedan, aangezien u sinds het jaar 2007 woonachtig bent in de deelstaat Khartoem, in Omdurman (zie notities CGVS, p.6 en p.22).

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft het door u, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, neergelegde **kopie van uw paspoort**, kan enkel worden vastgesteld, dat uit deze kopie kan worden afgeleid dat u bent geboren in de stad Kafod, in de deelstaat Noord-Darfur, hetgeen in bovenstaande vaststellingen niet in vraag wordt gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert een schending aan van "de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten); de materiële motiveringsplicht; beoordelingsfout."

Hij benadrukt de volgens hem "niet-betwiste elementen": "De situatie in Darfur is complex; Afkomstig zijn uit Darfur verhoogt de mogelijke interesse van de Soedanese inlichtingendiensten. Politieke activiteiten zijn de belangrijkste reden voor vervolging; Soedanese opposanten lopen risico op vervolging bij terugkeer als ze politiek actief zijn in het buitenland. Soedanezen uit conflictgebieden zoals de regio Darfur lopen een ernstig risico op mensenrechtenschendingen in geval van terugkeer naar Soedan (bestreden beslissing, p. 6); Verzoeker is afkomstig van de regio Darfur en is van met-Arabische Tunjur-origine; Niet-Arabische Darfuri worden nauwlettender in de gaten gehouden door de Soedanese autoriteiten; verzoeker werd in het verleden het slachtoffer van gedwongen rekrutering en lidmaatschap van de rebellenbeweging Sudan Liberation Movement (SLM)".

Vervolgens gaat verzoeker in op "informatie met betrekking tot de visering en vervolging van personen afkomstig van Darfur" waaruit volgens hem inderdaad blijkt "dat niet iedereen afkomstig uit Darfur automatisch en altijd een risico loopt op vervolging vanwege de Soedanese overheidsdiensten, maar dat individuen verdacht van sympathie met of deelname met de Darfuri rebellengroeperingen wel vervolging riskeren vanwege de overheid in heel Soedan". Hij wijst op "UK Home Office "Country Policy and Information Note Sudan: Non-Arab Darfuri"" van september 2018 dat ook zou bevestigen "dat personen afkomstig van Darfur niet ipse facto vervolging riskeren, maar stelt vast dat etniciteit wel een factor is die het risico verhoogt om in het oog van de overheidsdiensten te springen en het slachtoffer te worden van willekeurige detentie en wanbehandeling".

Verzoeker stelt verder dat uit "de COI Focus Soedan, risico bij terugkeer" van 6 februari 2018 van CEDOCA" blijkt dat "de meningen van de verschillende geciteerde bronnen over de vraag of een terugkeer naar Soedan na asielpprocedure in het buitenland een risico op vervolging inhoudt, [uiteenlopen]". Hij wijst op "talrijke gezaghebbende bronnen die aangeven dat in hoofde van (niet-Arabische) Darfuri wel degelijk een risico op vervolging door de Soedanese overheidsdiensten lopen".. Anderzijds haalt verzoeker aan dat er inderdaad een aantal bronnen zijn "die van mening zijn dat iemands etnische profiel op zichzelf onvoldoende is om te concluderen dat in hoofde van die persoon een risico bestaat, en dat naar het daadwerkelijke politieke profiel moet worden gekeken", waaronder "een aantal Westerse ambassades, UNHCR, IOM, een Soedan-researcher van Human Rights Watch...". Volgens verzoeker is de betreffende informatie aldus "enerzijds beperkt, en anderzijds allesbehalve eenduidig".

Het feit dat verzoeker enige tijd buiten Darfur gewoond heeft, neemt "niet weg dat hij als "etnische Darfuri" wordt beschouwd en daarom, zoals verwerende partij zélf vaststelt, "de mogelijke interesse van

de Soedanese inlichtingendiensten verhoogt' en "een ernstig risico op mensenrechtenschendingen loopt in geval van terugkeer naar Soedan".

Er wordt benadrukt *"dat verzoeker — weliswaar na een gedwongen rekrutering en tegen zijn wil — effectief deel heeft uitgemaakt van een van de belangrijkste rebellengroeperingen van Darfur, m.n. van het Sudanese Liberation Movement (SLM)" en hierdoor een verhoogd risico loopt.*

Hij wijst op zijn *"politieke activiteiten in België"*: *"Tot slot blijft verzoeker ook hier in België betrokken bij de Soedanese kwestie en is hij geëngageerd bij de politieke oppositie tegen het Soedanese regime. Hij neemt deel aan manifestaties in het belang van de Darfuri bevolking van Soedan. Hij voegt een aantal foto's toe bij dit beroep om zijn politieke oppositie-activiteiten in België te staven (stuk 8).*

Zoals verwerende partij in de bestreden beslissing zelf opmerkt, lopen Soedanese opposanten een risico op vervolging bij terugkeer wanneer ze politiek actief zijn in het buitenland (bestreden beslissing, stuk 1, p. 6)."

Het rapport COI-Focus *"Soedan: risico bij terugkeer"* van 6 februari 2018 is volgens verzoeker *"niet volledig eenduidig, maar bevat [...] verwijzingen naar verschillende bronnen die wel degelijk spreken van een [risico op vervolging]", gezien "de Soedanese overheid de diaspora monitort en personen met een politiek profiel bekend zijn bij de autoriteiten".*

Aangaande de tegenstrijdigheden betreffende de aangehaalde ondergane vervolgingsfeiten stelt het verzoekschrift: *"Verwerende partij tilt klaarblijkelijk zwaar aan enkele zogenaamde interne tegenstrijdigheden, die evenwel duidelijk aan een begripsverwarring te wijten zijn. Wat betreft de timing van het begin van zijn vervolging door de NISS en dus van het moment waarop de NISS zijn badge ontdekten in het huis van zijn ouders in El-Fasher, heeft verzoeker nochtans meteen toen verduidelijking werd gevraagd over de precieze timing van het vinden van de badge/zijn vertrek naar Khartoem gepreciseerd dat ze zijn kaart in februari 2007 vonden, en hij in april 2007 naar Omdurman vertrok (nota's CGVS, p. 20). Zoals zijn raadvrouw aan het einde van het persoonlijk onderhoud opmerkte, verhinderde het compleet gebrek aan scholing en een duidelijke impact van het opgelopen trauma verzoeker op verschillende momenten om een vlot relaas te doen en om de juiste draagwijdte van de vragen te begrijpen (nota's CGVS p. 31). Verzoeker gaf na afloop van het persoonlijk onderhoud ook aan heel gestresseerd te zijn geweest tijdens het interview. Dit alles maakt dat begrip moet worden opgebracht voor bepaalde onduidelijkheden in zijn relaas — in het bijzonder wanneer het precieze chronologie betreft - en dat in dit geval niet kan worden gesproken van een interne tegenstrijdigheid. Er is geen sprake van een "plotse wijziging" van zijn verklaringen, maar wel van een nadere precisering naargelang hem om verduidelijking wordt gevraagd."*

Wat betreft de verwarring omtrent de identiteitskaart/badge die de NISS bij zijn ouders thuis aantroffen, blijkt er *"eveneens sprake te zijn van een begripsverwarring: verzoeker spreekt consequent van een "bitaka", een term die erg precies als "kaart" moet worden vertaald maar die soms als "identiteitskaart" wordt vertaald. Wellicht werd deze term verkeerdelijk als "identiteitskaart" vertaald, terwijl verzoeker in algemene termen over een "kaart" sprak".*

Waar de bestreden beslissing het opvallend acht dat verzoeker nooit gevonden werd door de Soedanese veiligheidsdiensten, stelt het verzoekschrift: *"Hij vluchtte vervolgens van El Fasher - waar regelmatig controles plaatsvonden en de leden van de NISS de huizen van zijn vader en zus viseerden - naar Omdurman, waar hij een opgejaagd leven leidde en zelden op eenzelfde plek bleef. Zoals hij uitgebreid beschreef, sliep hij op allerlei verschillende plaatsen, verhuisde hij regelmatig. Hij gaf ook aan in die periode een tijd in de landbouw gewerkt te hebben (nota's CGVS p. 25), en stelt vast dat verwerende partij niet helemaal juist begrepen heeft dat dit impliceerde dat hij ook verschillende periodes geruime tijd buiten de stad doorbracht, in de woestijn, waar hij inderdaad in de landbouw en nu en dan ook in de goudsector werkte. Dit alles om buiten het vizier van de Soedanese overheidsdiensten te blijven. Het is dus helemaal niet zo dat verzoeker uit handen van de Soedanese veiligheidsdiensten bleef "gewoonweg omdat hij een sjaal rond het hoofd droeg". Zijn constante verplaatsingen waren de hoofdzakelijke manier om de Soedanese veiligheidsdiensten te vermijden.*

Verzoekende partij ziet niet in waarom het zo onaannemelijk zou zijn dat verzoeker er zes jaar in slaagde om uit de handen van de Soedanese overheidsinstanties te blijven, gezien zijn verklaringen over zijn heel regelmatige verplaatsingen en wijzigingen van verblijfplaats met precies als doel uit hun gezichtsveld te blijven." Hij voegt een aantal foto's toe uit die periode, van de plek waar hij toen verbleef (stuk 7).

Verzoeker benadrukt de actualiteit van zijn vrees ten opzichte van de Soedanese autoriteiten. Hij verwijst naar landeninformatie en hij voert aan dat *“dat de personen die actueel aan de macht zijn, dezelfde personen zijn die zich schuldig hebben gemaakt aan oorlogsmisdaden in Darfur en dat de personen die werken voor o.a. de inlichtingendiensten en de overheidstroepen ongewijzigd zijn gebleven”*.

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“rapport COI-Focus “Soedan: risico januari bij terugkeer” van 6 februari 2018”, “The New Humanitarian, Sudan’s revolution runs aground in Darfur, 8 januari 2020”, “Amnesty International, Sudan: Fresh evidence of government-sponsored crimes in Darfur shows drawdown of peacekeepers premature and reckless, 11 juni 2019”, “Dabanga, West Darfur: At least 60 dead in Misterei massacre, 27 juli 2020”, “Foto’s verblijf woestijn” en “Foto’s politieke activiteiten België”*.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Verzoeker verklaart te behoren tot de etnie Tunjur (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p.6), een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfur.

Uit de informatie in het administratief dossier (de COI Focus *“Soedan: Darfuri in Khartoem”* van 10 april 2018) blijkt dat niet-Arabische Darfuri nauwellettender in de gaten kunnen worden gehouden door de Soedanese autoriteiten en dat het mogelijk is dat Darfuri-studenten extra in het oog gehouden worden omdat ze ervan verdacht worden sympathie te hebben voor rebellenbewegingen. De meeste bronnen zijn er volgens deze informatie echter van overtuigd dat iemands etnische origine op zich geen voldoende reden is om door de Soedanese veiligheidsdiensten lastiggevallen te worden, doch dat politieke activiteiten de voornaamste aanleiding is voor vervolging.

In het verzoekschrift treedt verzoeker deze bevindingen bij waar hij stelt *“dat niet iedereen afkomstig uit Darfur automatisch en altijd een risico loopt op vervolging vanwege de Soedanese overheidsdiensten, maar dat individuen verdacht van sympathie met of deelname met de Darfuri rebellengroeperingen wel vervolging riskeren vanwege de overheid in heel Soedan”* en dat *“UK Home Office “Country Policy and Information Note Sudan: Non-Arab Darfuri” van september 2018 bevestigt “dat personen afkomstig van Darfur niet ipse facto vervolging riskeren, maar stelt vast dat etniciteit wel een factor is die het risico verhoogt om in het oog van de overheidsdiensten te springen en het slachtoffer te worden van willekeurige detentie en wanbehandeling”*.

Bijgevolg is het loutere feit te behoren tot een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfur op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen en blijft een individuele beoordeling van verzoekers relaas noodzakelijk.

6. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Soedan uit vrees voor de nationale veiligheidsdiensten omwille van zijn (gedwongen) lidmaatschap van de gewapende groepering SLM.

Waar het verzoekschrift stelt dat door verweerder niet betwist wordt dat hij in het verleden het slachtoffer werd *“van gedwongen rekrutering en lidmaatschap van de rebellenbeweging Sudan Liberation Movement (SLM)”*, kan de Raad enkel vaststellen dat dit in de bestreden beslissing nergens uitdrukkelijk geloofwaardig geacht wordt.

Alleszins blijkt dat verzoekers verklaringen over zijn (gedwongen) rekrutering, zijn taken bij de groepering en zijn ontsnapping (notities, p. 16-18) vaag en ongeloofwaardig zijn. Zo verklaarde verzoeker onder meer dat de groepering op zoek ging naar leden/rekruten die ontsnapten en dat ze *“worden opgepakt en vermoord”* dan wel *“soms worden ze verplicht om te blijven en soms vermoord”* (notities, p. 18-19), maar bleek uit zijn overig relaas dat de SLM hem na zijn voorgehouden ontsnapping (notities, p. 19) niet eens heeft benaderd of gezocht. Hij stelde dat de opstandelingen El-Fasher niet kunnen binnenkomen omdat de Soedanese regering er de controle heeft (notities, p. 20) en omdat ze ontsnapte leden zoeken *“in de vallei, dorpen, landbouwgebied, maar niet in de stad, dat is niet toegankelijk voor hen”* (notities, p. 20). Verzoeker verbleef daarna echter nog 6 jaar in Khartoum, volgens het verzoekschrift onder meer *“zeer regelmatig [...] ruime periodes in de woestijn”*, en werd ook daar nooit opgezocht door de SLM (notities, p. 20, 23-24). Een dergelijk nalaten van de SLM is uiteraard geheel onverzoenbaar met verzoekers eerdere beweringen dat de groepering leden/rekruten die ontsnapten actief opspoorde om ze op te pakken en te vermoorden (notities, p. 18-19). Dat verzoeker in werkelijkheid niet ontsnapte aan een (gedwongen) lidmaatschap van de SLM blijkt nog uit het feit dat hij dit nooit als reden voor zijn vlucht noemde en het ook niet opgeeft als vrees bij een eventuele terugkeer.

7. Gezien de Raad geen geloof hecht aan verzoekers (gedwongen) lidmaatschap van de SLM, kunnen zijn problemen met de Soedanese veiligheidsdiensten omwille van dit lidmaatschap dan ook niet op waarheid berusten. Bovendien legde verzoeker onaannemelijke, tegenstrijdige en wisselende verklaringen af over de start van deze problemen (notities, p. 9, 13-14, 20), over hoe de veiligheidsdiensten zijn betrokkenheid bij de SLM ontdekten en of dit aan de hand van een identiteitskaart of badge was (notities, p. 14, 21) en over de arrestaties van zijn broer M. omdat de veiligheidsdiensten dachten dat hij verzoeker was (notities, p. 12, 26).

8. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op het compleet gebrek aan scholing, een duidelijke impact van het opgelopen trauma en de stress tijdens het interview, blijkt vooreerst dat verzoeker het tweede jaar van de middelbare school afwerkte (notities, p. 8) en er dus bezwaarlijk sprake is van een *“compleet gebrek aan scholing”*.

Verzoeker heeft bovendien ook levenservaring die erop wijst dat hij zijn belangen kan behartigen: zo woonde hij in El-Fasher en in Khartoum, waar hij werkte verzoeker als landbouwer, in een bakkerij en in een supermarkt (notities, p. 7, 22-23). Ook de *“impact van het opgelopen trauma”* is niet *“duidelijk”*, zoals in het verzoekschrift wordt beweerd. Er ligt immers geen attest voor waarin gesteld wordt dat verzoeker omwille van een trauma geen volwaardige verklaringen kan afleggen of andere cognitieve problemen zou ondervinden. Evenmin kan dit blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Daarenboven volgt uit feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, wat *in casu* dus niet wordt aangetoond, op zichzelf niet dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 augustus 2020, p. 89).

Daarenboven staat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk, maar stress en nervositeit zijn *in casu* geen aannemelijke verschuiving voor de verschillende incoherenties in verzoekers verklaringen.

9. Volgens het verzoekschrift is er een begripsverwarring: *“verzoeker spreekt consequent van een “bitaka”, een term die erg precies als “kaart” moet worden vertaald maar die soms als “identiteitskaart” wordt vertaald. Wellicht werd deze term verkeerdelijk als “identiteitskaart” vertaald, terwijl verzoeker in algemene termen over een “kaart” sprak”*.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat verzoeker wel degelijk verschillende woorden gebruikt voor identiteitskaart en badge, daar hij liet optekenen: *“Ik kwam hen nooit tegen, 's Avonds en 's nachts als je tegengehouden worden, dan kan een ID of een badge worden gevraagd of iets, maar overdag vroegen ze dat nooit.”* (notities, p. 22). De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker elders in het persoonlijk onderhoud enkel de term *“bitaka”* zou gebruiken om zowel een identiteitskaart als een badge te beschrijven, noch waarom de tolk dit dan eerst als *“identiteitskaart”* zou vertalen en daarna als *“badge”*. Verzoeker probeert kennelijk zijn tegenstrijdige verklaringen te verzoenen met een gekunstelde *post factum* uitleg.

10. Voorts zijn verzoekers verklaringen over zijn onderduiken en verstoppen van de Soedanese veiligheidsdiensten (notities, p. 13-14, 21-22) geheel onaannemelijk binnen de context van verregaande monitoring en repressie die verzoeker zelf schetst.

De Raad kan verweerder bijtreden waar die het ongeloofwaardig acht dat de Soedanese veiligheidsdiensten (die beschikken over een inlichtingendienst en een uitgebreid netwerk van informanten) verzoeker nooit zouden hebben gevonden in de stad El-Fasher, niet in het huis van zijn ouders en niet in het huis van zijn zus (die ze dus wél konden opsporen) omdat hij op het dak sliep (notities, p. 22), en dat ze verzoeker ook nooit zouden hebben herkend of gevonden in Khartoem, omdat hij iets op zijn hoofd droeg (notities, p. 13-14). Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald *“dat hij ook verschillende periodes geruime tijd buiten de stad doorbracht, in de woestijn, waar hij inderdaad in de landbouw en nu en dan ook in de goudsector werkte”*, waarvan hij een aantal foto's aan het verzoekschrift voegt, en hij de veiligheidsdiensten wist te ontlopen door *“zijn heel regelmatige verplaatsingen en wijzigingen van verblijfplaats”*, blijkt uit verzoekers eigen verklaringen dat hij 6 jaar in Omdurman, Khartoem, verbleef en dat hij sinds het jaar 2008 in de wasserij van zijn broer en de supermarkt van zijn oom werkte en er soms ook sliep (notities, p. 23), waar hij aldus gemakkelijk aangetroffen kon worden. Bovendien merkt de Raad op dat de veiligheidsdiensten niet lang voor zijn vlucht wél verzoekers broer wisten te lokaliseren en hem arresteerden, denkende dat het verzoeker was, én dat ze verzoeker na zijn vlucht alsnog kwamen zoeken in de supermarkt van zijn oom (notities, p. 23-25), wat het allemaal des te frapperend maakt dat ze verzoeker nooit konden benaderen in de 6 jaren dat hij nog in Soedan verbleef.

11. In het verzoekschrift wordt verwezen naar landeninformatie en wordt aangevoerd *“dat de personen die actueel aan de macht zijn, dezelfde personen zijn die zich schuldig hebben gemaakt aan oorlogsmisdaden in Darfur en dat de personen die werken voor o.a. de inlichtingendiensten en de overheidstroepen ongewijzigd zijn gebleven”*. De verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

12. In het verzoekschrift wordt nog gewezen op zijn *“politieke activiteiten in België”*. Het rapport COI-Focus *“Soedan: risico bij terugkeer”* van 6 februari 2018 is volgens verzoeker *“niet volledig eenduidig, maar bevat [...] verwijzingen naar verschillende bronnen die wel degelijk spreken van een [risico op vervolging]”*, gezien *“de Soedanese overheid de diaspora monitort en personen met een politiek profiel bekend zijn bij de autoriteiten”*.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat bij een verzoek om internationale bescherming gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van het verzoek beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, *Note on*

refugee sur place claims, d) Procedural aspects, februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *Note on réfugié sur place claims*, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 96).

De door verzoeker aan het verzoekschrift gevoegde foto's tonen een samenschatting van een viertal personen en kunnen hoogstens een eenmalige deelname aan een kleinschalige (politieke) actie aantonen. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker in het geval van een terugkeer naar Soedan hierdoor problemen zou kennen, noch dat de Soedanese autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Soedanese overheid stond omwille van zijn lidmaatschap en/of politieke activiteiten, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat deze autoriteiten verzoekers handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van zijn acties in en vanuit België. De Raad ziet geenszins in hoe verzoekers beweerde activiteiten in België bekendheid zouden genieten bij de Soedanese autoriteiten, laat staan dat dit verzoeker in een dermate negatieve belangstelling zou kunnen brengen dat hij bij een terugkeer gevaar zou lopen.

13. Verzoeker stelt dat uit “*de COI Focus Soedan, risico bij terugkeer*” van 6 februari 2018 van CEDOCA” blijkt dat “*de meningen van de verschillende geciteerde bronnen over de vraag of een terugkeer naar Soedan na asielprocedure in het buitenland een risico op vervolging inhoudt, [uiteenlopen]*”.

De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat de meningen in voornoemde COI niet eensluidend zijn wat betreft de risico's voor terugkerende (niet-Arabische) Darfuri. De Raad stelt echter vast dat zowel UNHCR als de International Organization for Migration (IOM) stellen dat de etnie van terugkeerders geen invloed had op de ontvangst op de luchthaven in Khartoem (COI Focus Soedan. *Risico bij terugkeer* van 6 februari 2018, p. 28-29). Ook verschillende westerse ambassades en een Soedanese ngo treden dit bij (COI Focus Soedan. *Risico bij terugkeer* van 6 februari 2018, p. 28-29). Uit de COI blijkt verder dat een Soedanese professor in mensenrechtenwetgeving stelt dat niet elke terugkeerder problemen heeft, maar dat er wel risico's bestaan voor personen die een bepaalde etnische origine combineren met politieke activiteit, wat niet het geval is bij verzoeker. Ook het Zwitserse Federal Administrative Court (FAC) is van oordeel dat Darfuri “*additional distinguishing features, such as political or other affiliations*” dienden aan te brengen om hun vrees voor vervolging hard te maken. Het Britse Home Office meende in augustus 2017 dat Darfuri van niet-Arabische origine in Khartoem geen algemeen risico op vervolging of ernstige schade lopen enkel op grond van hun etnische afkomst en dat terugkeer naar Khartoem een over het algemeen aanvaardbare optie is, ook voor degenen die voorheen niet in de hoofdstad leefden. Verder zegt ook het African Centre for Justice and Peace Studies (ACJPS) geen bewijs te hebben dat personen enkel omwille van hun etnische afkomst geïsoleerd worden.

De Raad volgt voornoemde gezaghebbende bronnen en besluit dat niet wordt aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Soedan een risico loopt op vervolging als (niet-Arabische) Darfuri, temeer daar verzoeker zelf geen actuele andersluidende informatie bijbrengt.

Bovendien dient te worden herhaald dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat de Soedanese veiligheidsdiensten hem tussen 2006 en zijn vertrek in januari 2013 nooit hebben gevonden in de stad El-Fasher, niet in het huis van zijn ouders en niet in het huis van zijn (notities, p. 22), of in Khartoem, waar hij in de wasserij van zijn broer en de supermarkt van zijn oom werkte en soms sliep (notities, p. 13-14). Hieruit kan geenszins een doorgedreven wil om verzoeker op te sporen en te vervolgen blijken, waardoor evenmin kan worden ingezien waarom de Soedanese veiligheidsdiensten verzoeker bij een terugkeer opeens wel zouden viseren.

14. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

15. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Khartoem, waar hij sinds 2007 verbleef, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS